

[Heising.]

det helt berettiger til en så forholdsvis stor ændring af procentsatsen, men at den højtærede minister utvivlsomt til en vis grad har skelet til et muligt yderligere prisfald på brugtvogne, vil socialdemokratiet medvirke til at søge lovforslaget fremmet og fremmet hurtigt, også af hensyn til at den gældende lov udløber i løbet af få dage. Vi vil mene, at den omstændighed, at lovforslaget åbner mulighed for at ophæve loven ved kongelig anordning indenfor den foreslåede gyldighedsfrist, bør kunne sikre videreførelsen af en tidsbegrænset lovgivning vedrørende bortsalg af brugte personautomobiler, og på mit partis vegne vil jeg anbefale lovforslaget til hurtig fremme her i tinget.

From: Årsagen til, at vi i sin tid fik denne lov, der nu søges forlænget, var bilimportrestriktionerne og de høje priser på de brugte vogne. Loven blev dengang mødt med temmelig stærk kritik, men jeg mener, at den i hvert fald stort set har virket efter sin hensigt, og at alle parter også har kunnet være tjent med den. Både bilimportrestriktionerne og de høje priser på brugte vogne består jo desværre stadigvæk, og derfor må loven — jeg siger også her desværre — vel stadigvæk anses for at være berettiget.

Jeg vil gerne takke den højtærede handelsminister, fordi den nu er tillempet efter den seneste prisudvikling, sådan at den vogn, der nu skal sælges på auktion, vil indbringe sælgøren 2 000 kr. plus 75 pct. af resten.

Da loven blev forlænget sidste år, var vi vist nogle stykker, der håbede på, at det skulle være sidste gang, og jeg er da også glad for at kunne konstatere, at den afgæede regering Erik Eriksen havde til hensigt at gøre den overflødig snarest muligt i 1954, og jeg hilser derfor også med tilfredshed, at loven kan ophæves ved kongelig anordning, men spørgsmålet er så, når det rette tidspunkt er inde, og det eneste, man med fuldt sikkerhed kan sige om den ting, er vel nok, at det beror på et skøn, og det er vel forresten en gammel erfaring, at man skønner uvilkårligt i retning af sine egne ønsker. Hvis man nu skulle se bort herfra,

mener jeg, at en nøgtern opstilling af pro et contra måtte falde nogenlunde således ud:

En frigivelse af bilimporten ville for det første betyde, at vi kunne gå til ophævelse af fordelingsnævnet med alle de vanskeligheder og kedelige afgørelser, som dette har ført med sig, og ingen ville vel hilse dette med større tilfredshed end de herrer, der har skullet foretage denne kedelige fordeling. Jeg benytter lejligheden til at sende dem en venlig tanke, for trods vanskeligheder og ubarmhertig kritik er det gået bedre, ja, jeg vil endda sige langt bedre, end man kunne have ventet.

For det andet ville den medføre, at vi ville opnå et langt mere frit marked, hvor konkurrencen nok skulle begynde at gøre sig gældende, altså billigere vogne.

Og endelig for det tredje ville vi hurtigt nå frem til en situation, hvor de gamle, og man kan vist sige veltjente vogne ville blive hugget op. Dette ville naturligvis betyde en enorm fortjeneste med henblik på valuta-besparelse i forbrug af olie, benzin og reservedele. Jeg ved meget vel, at den situation ikke vil indtræde straks, men den vil i hvert fald fremskyndes meget væsentligt, og hvad disse gamle bilvrag koster os i for stort forbrug, i dyre reservedele, i arbejdskraft, er slet ikke småting, hvilket man vil forstå, når man ved, at 70 pct. af vognene her i landet er over 12 år gamle.

Men det er naturligvis kun den ene side af medaillen. Farerne ved en frigivelse af bilimporten er temmelig indlysende. For det første ville den betyde et altfor voldsomt pres på vor valutabeholdning. Vi ved, at der i år bliver importeret ca. 25 000 vogne, og hvis — jeg siger udtrykkelig „hvis“ — manglen er så stor, at fri import vil betyde import af 50 000 vogne til næste år, så indrømmer jeg, at det vil være meget betænkeligt. 50 000 vogne à 12 000 kr. bliver 600 mill. kr.

For det andet består den mulighed, at det pres, jeg her lige har omtalt, kan blive så stort, at vi igen må til at indføre restriktioner i løbet af et par måneder, og det ville være endog meget uheldigt. Sådan tegner situationen sig for mig, og der bliver stadigvæk ikke andet tilbage end selve skønnet.

Og nu kunne man spørge: Ja, men hvordan skønnes der da? Jeg tror, det afhænger